

Huyền Nguyên

Đi Trong Viễn Tượng

Đi – ở là gì... ta không tự biết. Cuối cùng tình yêu cũng chỉ là một trò phù phiếm nhất trong vạn ngàn phù phiếm lả lay. Thánh thiện. Trắng trong. Hồn nhiên. Ngóng trông. Mong mỏi. Đổi lại gì ngoài những phũ phàng đáng sợ, và dối trá đáng kinh. Chỉ còn lại một kẻ khờ đi giữa mênh mông. Biết là mênh mông. Khôn hàn cứu chuộc. Nếu yêu thương, xin hãy thả ta về với mênh mông, và cho ta được một lần đón đau vô cùng. Rồi sẽ xong. Tan tành là gì? Tả tơi là gì? Trong khi ta vẫn muôn đời là một kẻ khờ đi giữa mênh mông?

Trả dối gian về muện phiền, trả tơi bời về xôn xao hoa lá, trả cuồng quay về cho điên đảo, trả nước mắt, trả nụ cười. Trả trinh bạch về cho khô nguyên, ta về với hai bàn tay không, và không nghĩ gì, hiểu gì, về tình yêu nữa.

Nhắm mắt lại đi, Hằng Vang ơi! Trôi đi nào, trôi đi...

Một chiều nao

Ta hẹn với yên bình

Về dưới gốc phượng xưa

Bên khung sườn vắng

Mơ màng giấc hoa...

Trả ta lại với thiên thu

Nào...

Làm sao đây khi tiếng đáp chỉ là một vòng trầm luân oan khóc. Trở trần
nhức nhối vì chịu ở trong trời buộc nhưng ra đi... có lẽ cay đắng vạn phần.

Cuộc dâu bể lẽ ra ta chẳng nên dây dưa... chao ôi là dâu bể...

Chiều vắng nhau

Buồn như cỏ tích

Tháng ngày chết trên tay giấc mơ hoa bùng dậy

Nắng có vàng như buổi xuân khai?

Trăng đêm sương sau những giấc mơ dài

Giờ khẽ khọt tìm nhau trong suy nghĩ

Quá vắng nào chợt lần bước chân đi

Anh vẫn là anh

Lòng lộng những suối miền

Em chỉ là kẻ khờ,

Đi giữa mênh mông...

Làm sao thoát khỏi mênh mông

Khi ta vẫn hoài công

Trong vụn vỡ...?

Duyên nợ, nợ duyên một vòng lẩn quẩn. Chỉ vì ngân ấy mà ta không thể
thoát khỏi những cơn say viễn mộng sao? Không thể là một bến đỗ bình yên
sau những cuộc rong chơi buồn phiền mỗi mệ. em giữ lại giấc mộng lành
cho ngày tháng êm xuôi. Trôi đi rồi dòng sông thơ dại, tít tắp rồi những
hông nguyên trong veo. Góp hết những yêu thương muôn mặt, ta có thể gom
thành tập tàn dư...

Anh có thể về

Em chợt lỡ bước

Dâu mặt vào tay

Buồn như nắng chảy,
Nhót nước mắt vào hư không
Tràn dâng bão tố
Đêm qua
Gió có ơ thờ như buổi phân ly
Anh còn nhắn gửi gì
Còn sót lại
Chiếc lá cuối mùa thu
Hoa lan vừa hé nụ
Lộc mới đâm cành
Sáng nay...
Đón đau không khi ta lẻ loi giấu mặt vào những hẹn thề để những lại vô
ngân tương biệt ngây thơ?
Dừng lại nào cơn mưa ơi, dừng lại cơn say bát ngát khôn cùng...
Em ôm cả sóng tình trên đôi tay non
Vụng dại lắm thay khi đời ta ảo mộng
Về những giấc xuân thì
Về cuộc trắng tay
Sầu lay quá vãng.
Xin đừng lôi ta vào những vũng lầy, xin trả ta về với thênh thang...
Tơ liễu nào phai tơ liễu ơi
Làm sao cho tròn mộng sóng khơi
Còn đây núi đá chờ viên tượng
Bờ khói sương nào chốc tả tơi...
Lá trên vai chảy tràn ứa rạn
Tìm lại mình sau những giấc miên man
Sao ta còn giữ đời nhau mãi?

Xin trả em về với lang thang...

Ta có đủ dũng khí để chặt gãy cánh chim non đang quần quai trong đau thương? Ta đâu biết ngày đã dâng cao? Lặng ngắm phía hoàng hôn thu nhạt, cột lòng mình vào đêm thâu, hồn sâu tiếng thở, buộc thêm cô liêu vào tan vỡ, nguyên hình mệnh mông, biết phận mình long đong. Tan vỡ là chi, tan vỡ ời! ...

Nguồn: Vietnamthuquan-TVonline

Được bạn: TTL đưa lên

vào ngày: 24 tháng 4 năm 2006